

Husk det, og glem ikke

Ugens vers

"Husk det, og glem ikke, at du vakte Herren din Guds vrede i ørkenen! Fra den dag du drog ud af Egypten, til I kom til dette sted, har I trodset Herren" (5 Mos 9,7).

Introduktion

Du finder ordene "husk" og "glem" mange steder i Bibelen. Begge henviser til noget meget menneskeligt, der sker i vores sind. Begge er udsagnsord, og de er modsætninger: at huske er ikke at glemme, og at glemme er ikke at huske.

Gud siger ofte til sit folk, at de skal huske alt det, han har gjort for dem. De skal huske hans nåde og godhed imod dem. Mange gange i Det Gamle Testamente opfordrer profeterne det jødiske folk til ikke at glemme, hvad Herren havde gjort for dem. Men det allervigtigste var, at de ikke skulle glemme, hvori hans kald til dem bestod, og hvordan de som folk skulle respondere på hans kald. "Jeg vil nævne Herrens gerninger, for jeg husker dine under i fortiden" (Sl 77,12).

Er det egentlig så meget anderledes for os i dag? Både på det fælles og på det personlige plan er det let at komme til at glemme, hvad Gud har gjort for os.

I denne uge skal vi ud fra Femte Mosebog studere det vigtige princip om at huske og ikke glemme Guds indgriben i vores liv.

Ugens tekster

- 1 Mos 9,8-17
- 5 Mos 4,32-39
- Åb 14,12
- 5 Mos 4,9.23
- 5 Mos 6,7
- 5 Mos 8,7-18
- Ef 2,8-13

Husk regnbuen

Ordet "husk" bruges første gang i Bibelen i 1 Mos 9, da Gud efter den store vandflod fortalte Noa, at han ville sætte regnbuen på himlen som et tegn på sin pagt med hele jorden om, at han aldrig igen ville ødelægge jorden med en vandflod.

1 Mos 9,8-17

Hvordan bruges udsagnsordet "huske" i denne tekst, og hvad kan vi lære om, hvordan vi husker, hvad Gud har gjort for os?

Gud har selvfølgelig ikke brug for en regnbue for at huske sit pagtsløfte. Han sagde dette i et sprog, som mennesker kunne forstå. Om noget, så er regnbuen givet til menneskeslægten, for at vi skal huske Guds løfte om ikke igen at ødelægge jorden med vand. Regnbuen skulle med andre ord hjælpe folk til at huske denne specielle pagt, som Gud havde indgået. Hver gang regnbuen viser sig, husker Guds folk ikke alene Guds dom over verden for dens synd, men også hans kærlighed til verden og hans løfte om ikke igen at oversvømme den.

Vi ser her betydningen af at huske. Husk Guds løfter, husk Guds advarsler, husk Guds indgriben i vores verden.

Regnbuen på himlen bliver endnu vigtigere i dag, hvor mange videnskabsmænd, baseret på naturlovenes kontinuitet, afviser tanken om, at der engang var en verdensomspændende oversvømmelse. I *Patriarker og profeter* skriver Ellen White, at før syndfloden kom, havde mange den samme ide om, at naturlovenes kontinuitet gjorde det umuligt, at en verdensomspændende oversvømmelse kunne finde sted. Datidens vise mænd påstod, at naturens "love er så grundfæstede, at selv Gud ikke kan forandre dem" (s. 49). Før syndfloden påstod menneskene baseret på naturlovene, at der ikke kunne komme en oversvømmelse. Efter syndfloden påstår mennesker også baseret på naturlovene, at der aldrig har været nogen syndflod.

Men Gud har i sit Ord fortalt os om syndfloden, og han gav verden et tegn, ikke alene på syndfloden, men også på hans løfte om aldrig igen at sende en. Hvis vi husker, hvad regnbuen betyder, kan vi i de smukke farver i regnbuen på himlen have vished for, at Guds Ord står fast. Og hvis vi kan have tillid til hans ord i dette løfte, kan vi også stole på alt det andet, han har sagt.

Til eftertanke

Næste gang du ser en regnbue, husk da Guds løfter. Hvordan kan vi lære at stole på alle Guds løfter?

I gamle dage

I Femte Mosebog 4 har vi læst Herrens opmuntrende formaninger til sit folk gennem Moses. De tog udgangspunkt i de store privilegier, som Herrens folk havde. Han havde frelst folket fra Egypten "ved hjælp af prøvelser, tegn og undere, med krig, med stærk hånd og løftet arm og med store og frygtindgydende gerninger" (5 Mos 4,34). Gud gjorde med andre ord ikke kun noget stort for dem, men han gjorde det på måder, der skulle hjælpe dem til at huske og aldrig glemme, hvilke store ting han havde gjort for dem.

5 Mos 4,32-39

Hvad pålagde Gud dem at huske, og hvorfor var det vigtigt, at de ikke glemte disse ting?

Moses peger folket tilbage gennem historien helt til skabelsen og spørger dem retorisk, om det, der er gjort for dem, nogensinde er sket for andre. Han opfordrer dem til at spørge og selv undersøge og se, om det, de har oplevet, er indtruffet for andre. Ved at stille dem nogle få spørgsmål forsøgte Moses at få dem til at indse, hvad Herren havde gjort for dem, og hvor taknemmelige de burde være mod Gud for hans store og mægtige gerninger i deres liv.

Centralt i disse gerninger stod befrielsen fra Egypten og måske endnu mere forbløffende, at han sidenhen talte til dem ved Sinaj, hvor de fik lov til at høre "Gud tale inde fra ilden".

5 Mos 4,40

Hvilke slutninger ønskede Moses, at folket skulle drage fra disse ord om, hvad Gud havde gjort for dem?

Herren gjorde ikke alle disse ting for dem, uden at det havde et formål. Han havde frelst sit folk og holdt sin del af den pagt, han havde oprettet med dem. De var blevet befriet fra Egypten og var ved at skulle gå ind i Det Lovede Land. Gud havde gjort sin del. Nu blev de kaldt til at gøre deres del, som ganske enkelt var at adlyde.

Til eftertanke

Hvordan repræsenterer denne model frelsesplanen, som den udtrykkes i Det Nye Testamente? Hvad gjorde Jesus for os, og hvordan reagerer vi på det? Se Åb 14,12.

Tag dig i agt, og glem ikke

5 Mos 4,9,23

Hvad siger Gud til dem, og hvorfor er denne formaning så vigtig for folket som en nation?

To udsagnsord dominerer begyndelsen af begge disse vers: "tag dig/ jer i agt" og "glem". Gud siger til dem, at de skal tage sig i agt, så de ikke glemmer. Det vil sige, I må ikke glemme, hvad Herren har gjort for jer eller den pagt, han har indgået med jer.

Udsagnsordet "tage i agt" er *shamar*, som også bruges i en anden form i 5 Mos 4,9, hvor det oversættes med "pas godt på", findes mange steder i Det Gamle Testamente. Det betyder at holde, at se til, at vogte, at bevare eller at passe på. Det er interessant, at første gang, det bruges i Skriften, sker det inden syndefaldet, da Gud bad Adam om at "vogte" Edens have (1 Mos 2,15).

Men i Femte Mosebog beder Herren sit folk, hver enkelt af dem (udsagnsordet står i ental), om ikke at "glemme", ikke i den betydning, at de mistede hukommelsen, selv om det kunne forekomme efter mange og nye generationer, men mere i den betydning, at de ikke længere tog deres pagtsforpligtelser så nøje. De skulle være bevidste om, hvem de var, og hvad det betød for, hvordan de skulle leve med Gud, med andre hebræere, med de fremmede iblandt dem og med de omkringliggende folkeslag.

5 Mos 4,9

Læs verset igen (se også 5 Mos 6,7 og 5 Mos 11,19) og læg specielt mærke til den sidste del om at oplære deres børn og børnebørn. Hvad har det at gøre med ikke at glemme?

Det er ikke tilfældigt, at Moses lige efter at have formanet dem til ikke at glemme, ikke at lade disse ting "gå dig af minde", siger, at de skal fortælle det til deres børn og børnebørn. Ikke alene havde deres børn brug for at høre om disse ting, men det var måske endnu vigtigere, at ved at høre beretningerne om, hvad Gud havde gjort for dem fortalt og genfortalt, ville folket ikke glemme, hvad der var sket. Den bedste måde at bevare kundskaben om, hvad Herren havde gjort for sit folk, var at blive ved med at fortælle om det.

Til eftertanke

Hvordan har det gavnet ikke kun andre, men også dig selv at fortælle om, hvad Gud har gjort for dig? Hvordan har det hjulpet dig til ikke at glemme, hvordan Gud har ledet dig, at du har fortalt det til andre?

Når du spiser dig mæt

En tidligere leder i Adventistkirken, fortalte en historie om, hvordan han og hans kone mange år tidligere var landet i en lufthavn, og en af deres kufferter manglede. "Lige der ved bagagebåndet," fortalte han, "i al offentlighed, knælede vi ned og bad Gud om at finde vores tabte kuffert." Da det skete igen mange år senere, at en af deres kufferter ikke var med flyet, var situationen en anden. "Du skal ikke bekymre dig," havde han sagt til sin kone. "Forsikringen dækker."

5 Mos 8,7-18

Læs teksten med denne historie i tankerne. Hvilken advarsel giver Gud sit folk i disse vers, og hvad bør det betyde også for os i dag?

Læg mærke til, hvad det ville medføre for dem at være trofaste mod Herren. De ville ikke alene eje et fantastisk og rigt land, "et land, hvor du ikke skal skaffe dig føden i fattigdom og ikke kommer til at mangle noget" (5 Mos 8,9), men de ville også blive velsignet i overflod i landet: kvæg og får og guld og sølv og smukke huse. De ville med andre ord få al den materielle komfort, som man kunne forestille sig.

Men hvad så? De ville stå over for den fare, som stor rigdom og fysisk fremgang medfører. De kunne komme til at glemme, at det er Gud alene, "der giver dig kraft til at skabe rigdom" (5 Mos 8,18).

Måske ikke til at begynde med, men som årene kom til at gå og de oplevede al den materielle komfort, som man har brug for, ville de begynde at glemme fortiden og glemme, hvordan Herren havde ledt dem gennem den "store og frygtelige ørken" (5 Mos 1,19). Og måske ville de begynde at tænke, at det var deres egne talenter og evner, der gav dem så stor fremgang.

Dette er netop, hvad Herren advarede dem imod. Og hvis vi læser især de senere profeter, ser vi, at det er lige nøjagtig, hvad der kom til at ske.

Midt i al deres rigdom siger Moses til dem, at de skal huske, at det var Herren alene, der havde gjort dette for dem. Han formaner dem til ikke at blive bedraget af de materielle velsignelser, som Gud gav. Mange hundrede år senere advarede Jesus i lignelsen om sædemanden om "rigdommens blændværk" (Mark 4,19).

Til eftertanke

Rigdom og materielle goder kan medvirke til, at vi ikke føler behov for Gud. Men rig eller fattig – alle har sin afmålte tid på jorden. En dag står vi ansigt til ansigt med Skaberen. Her har rigdom ingen betydning.

Husk, at du selv var træl

Læs følgende tekster fra Femte Mosebog. Hvad ønskede Gud specielt, at de ikke skulle glemme? Hvorfor?

5 Mos 5,15; 6,12; 15,15; 13,3.12; 24,18.22.

Som vi har set i hele Det Gamle Testamente, mindede Gud hele tiden Israels folk om deres mirakuløse redning fra Egypten. Selv i dag, tusinder af år efter, fejrer praktiserende jøder påsken som et minde om, hvad Herren har gjort for dem. "Når I kommer til det land, Herren vil give jer, sådan som han har lovet, skal I overholde denne skik. Og når jeres børn spørger, hvad det er for en skik, I har, skal I svare: Det er påskeoffer for Herren, fordi han i Egypten sprang israelitternes huse over, da han slog egypterne ned, men skånedes vores huse" (2 Mos 12,25-27).

For kirken i dag er påsken et symbol på den befrielse, vi tilbydes i Kristus: "For også vort påskelam er slagtet, Kristus" (1 Kor 5,7).

Ef 2,8-13

Hvad bliver disse hedningekristne bedt om at huske? Hvilken parallel er der til det, jøderne i Femte Mosebog blev bedt om at huske?

Paulus ønskede, at disse kristne skulle huske, hvad Gud havde gjort for dem i Kristus, hvad han havde frelst dem fra, og hvad de nu ejede på grund af Guds nåde mod dem. På samme måde som med Israels børn var der ikke noget i dem selv, der gjorde dem anbefalelsesværdige over for Gud. Det var kun Guds nåde, givet til dem, selv om de var "fremmede for forjættelsens pagter", som gjorde dem til det, de var i Jesus Kristus.

Enten det er Israels børn i ørkenen, de kristne i Efesos, eller adventister i hele verden, er det vigtigt for os altid at huske og ikke glemme, hvad Gud har gjort for os i Kristus. Det er ikke så mærkeligt, at vi har følgende ord: "Det ville være godt for os alle hver dag at bruge en eftertænsom time med tankerne på Kristi liv. Vi kunne genkalde det punkt for punkt og lade fantasien udmale hver eneste begivenhed, især de sidste. Hvis vi til stadighed betragter hans store offer for os, vil vor tillid til ham blive mere fast, vor kærlighed vil blive styrket, og vi vil blive dybere påvirket af hans ånd" (Ellen White, *Jesu Liv*, s. 49).

Til videre studium

"Hvor var Guds nåde og medlidenhed med de fejlende skabninger stor, da han på denne måde satte den smukke regnbue i skyen som et tegn på sin pagt med menneskene! Herren siger, at når han ser på buen, vil han komme sin pagt i hu. Det betyder ikke, at han nogen-sinde ville glemme den; men han taler til os på vort eget sprog, for at vi bedre kan forstå ham. Det var Guds hensigt, at når børn i senere slægtled spurgte om betydningen af den smukke bue, der strækker sig over himmelen, skulle deres forældre gentage beretningen om syndfloden og fortælle dem, at den Højeste havde sat denne bue i skyen som en forsikring om, at vandet aldrig mere skulle oversvømme jorden. Således ville den fra slægt til slægt være et vidnesbyrd om Guds kærlighed til menneskene og derved styrke deres tillid til Gud" (Ellen White, *Patriarker og profeter*, s. 55).

Siden kristendommens grundlæggelse har ingen kirke nydt så stor rigdom og komfort, som nogle kirker i visse dele af verden nyder i dag. Spørgsmålet er: Hvad koster det? En sådan velstand påvirker med sikkerhed vores åndelighed og ikke til det gode. Hvordan skulle den kunne det? Siden hvornår har rigdom og materiel overflod frembragt kristne dyder som selvfornægtelse og selvopofrelse? I de fleste tilfælde sker det modsatte. Jo mere mennesker har, jo mere selvtilstrækkelige bliver de, og jo mindre kommer de til at være afhængige af Gud. Selv om rigdom og velstand er meget behagelig, indebærer den mange farlige åndelige fristelser.

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Rigdom er relativ. En, der betragtes som rig i sit eget land, vil måske synes endnu mere rig i et andet. Hvordan kan velstand påvirke vores åndelige liv? Hvordan kan de, der er "rige", beskytte sig mod de åndelige farer, som rigdom kan medføre?**
- 2. Drøft de sidste scener i Kristi liv i klassen. Hvad fortæller de om Guds kærlighed til os? Hvad kan vi gøre for at minde os selv om, at Guds kærlighed er virkelig og ikke bare ord? Hvilke andre ting kan du tænke på, som åbenbarer Guds godhed?**
- 3. Nogle videnskabsmænd siger, at der aldrig har været en verdensomspændende oversvømmelse, selv om Bibelen siger det; nogle siger, at der ikke var en seks dages skabelse, selv om Bibelen siger det. Hvilken påvirkning kan vores kultur have på vores tro?**

